

КАП

Питање је
кад падне на вододелницу
на страну коју
скренуће.

Неважно,
рећи ће
неко.
Свакако
у мору завршиће
ионако.

Но да ли је увек и извесно
баш сасвим тако?
Не би ли било могуће
да буде неке друге среће?
Да јој се током пута дугачког,
или можда врло кратког,
сви молекули распадну
и нешто друго постану?
У коло би се могли ухватити
и у нешто друго преобразити.

Нешто чудесно?
Или, зар не би могла испарити,
ка облаку се уздигнути
можда и од теже отргнути
у дубини васионе изгубити?
Или заледити?
У вечном леду остати?

Било како му драго,
вододелница захтева избор.
На коју страну кренути?
Којим сливом,
којим пустоловинама у сусрет?
Зар тај пут није сам по себи важнији
од његовог коначног
неизвесног
исходишта?

Али где је вододелница,
где је невидљива црта
која зашива избор и на њега
ставља потпис и печат?
Шта доноси пресуду
с које ће стране црте
склизнути?
Сунце?
Ветар?
Падина?
Или капетан?
Или она сама?

По неприкосновеном начелу
свеопште неодређености
ништа није искључено
и ништа није извесно.

Осим да је кап пала
на црту вододелнице
и неопажено отклизила
у непознатом правцу.